

Đề bài

Có một đêm vắng đi trên con đường em chợt nghe tiếng thì thầm: Bạn ơi!...

Tiếng con đường trò chuyện cùng em. Hãy ghi lại câu chuyện ấy.

Bài làm

Đêm khuya, ánh trăng nhạt nhòa. Con gió nhẹ mơn man trên tóc. Tôi lững thững đi giữa khoảng không gian ấy để lắng nghe tiếng cựa mình của con đường. Và bất chợt, tôi đã nghe tiếng con đường làng gọi nhỏ “Bạn ơi!...”.

Tiếng gọi nói ấy sao nghe đằm ấm, thiết tha. Tôi bỗng ngỡ ngàng sau cảm giác cứ mơ hồ dịu ngọt!

– Bạn có biết không? Dưới vầng trăng này, làn gió này, tôi muốn kể cho bạn nghe, tôi muốn nói một điều, một điều cho riêng bạn mà thôi...

– Bạn ơi! Bạn kể đi, để lòng tôi không khỏi bâng khuâng. Tôi cứ ngỡ đây chỉ là một giấc mơ. Một giấc mơ đẹp mà tôi hằng ao ước, có vầng trăng, có làn gió, có cả một không gian, có tôi và bạn.

– Vâng. Chỉ có vậy thôi, tôi và bạn. Và giữa chúng ta có một huyền thoại. Bạn có biết chăng? Tôi yêu quý nơi đây, yêu những hàng dừa tỏa bóng, yêu những đồng ruộng xanh ngát một màu và tôi yêu hơn hết những con đường một nắng hai sương, dầm dãi nắng mưa. Tôi không thích cao sang, bóng bẩy mà tôi yêu sự mộc mạc đơn sơ. Tôi muốn ở mãi nơi đây để chiều chiều được nhìn những làn khói bếp từ mọi nhà bay lên nồng ấm. Mùi cơm mới động trong những nếp nhà tranh. Nơi đây tôi đã có một tuổi thơ với nụ cười giòn tan và những giọt nước mắt hờn dỗi.

– Mặc dù thỉnh thoảng thịt da tôi bị cào xé bởi bàn tay của những bạn học trò tôi yêu. Đó là những bạn nhỏ chân quê hồn nhiên, đáng yêu. Những việc làm kia không còn nông nổi, đại khờ. Tôi cũng như bạn, tôi cũng có một tuổi thơ đẹp đẽ và tôi đã chứng kiến một câu chuyện về một cô gái mở đường. Cô đã cống hiến sự sống của mình cho sự sống của muôn người, của thiên nhiên, đất nước. Cô đã đem tình yêu và nhiệt huyết tuổi trẻ của mình để xây đắp những con đường đi đến thắng lợi ngày mai...

Phải chăng đâu đây trong gió đêm, trong ánh trăng, giọng thơ nào đang ngân rung tha thiết:

*Em nằm dưới đất sâu
Như khoảng trời nằm yên trong đất
Đêm đêm tâm hồn em tỏa sáng
Những vì sao ngồi chói lung linh.*

Tôi bỗng bèn, mình đang tỉnh hay mơ, chợt thấy trên cao vầng trăng vàng vặc, xung quanh mình gió vẫn hát ru êm. Trong một đêm như thế tôi đã được nghe tiếng thì thầm của con đường nhỏ: “Bạn ơi! Bạn có biết không!” tha thiết êm đềm...

Mai Phương Ngọc – Nga Sơn